

Aquestes tannkas van ésser escrites l'any 1947, quan Gabriel Ferrater acudia a l'"Acadèmia Cisneros", de Reus, per a preparar el seu examen d'Estat. Gabriel Ferrater rebia classes de Llatí, de Teresa Miquel; de Literatura, de Lluïsa Odena, i de Matemàtiques de Francesc Baró. Alternavament la seva preparació donant a la mateixa Acadèmia algunes lliçons d'alemany o anglès. En una de les classes de Literatura,

en què, segons Lluïsa Odena, més es tractava d'una conversa sobre diferents obres literàries que d'una veritable classe, Gabriel Ferrater digué: "Ara li faré una tannka". Ràpidament Ferrater li oferí dues tannkas que Lluïsa Odena guarda al seu llibre de notes, i que avui publiquem amb les mateixes esmenes que Ferrater hi va fer i situant-les en el seu moment cronològic.

TANKAS

G. FERRATER

El cor recorda:
retornen les desferres
d'aquell naufragi.
Cantaràn les sirenes
novament, oh esperança?

Amor, tempesta.
Vent, ~~ajec~~ ~~els roses~~ esfulla les roses
~~del vell jardí~~ de la recança;
Desarrcla vent, ~~esfulla~~ la trista
vida que abans estimava.

Febrer/març 1974

Quan arribàvem, l'enterrament ja era a les escorrialles. Havíem fet salat. Un centenar, potser, de cares conegudes, s'anava escampant, acabada la cerimònia, en grups que comentaven, sens dubte, la luctuosa jugada. Vam entreveure el seu nínxol, prop d'altres encara buits. El bon gust, la proximitat d'esperits selectes, exigia evitar expressions com ara aquella de "no som res", malgrat això insubstituïbles, i obligava, en contrapartida, que d'altres no menys socorregudes, com aquella de "només ens en queden l'obra i, durant una estona, el record", sortissin una mica disfressades, defugint l'engolament.

Viu, l'havia vist en poques ocasions, i encara els darrers anys, quan la seva obra de poeta era acabada i la de lingüista maldava per concretar-se. Figura pública força admirada per la minoria de rigor, jo l'escollava amb concentrada atenció; si no hi posaves els cinc sentits no l'acabaves d'entendre, i no és únicament, (que també, segons les ocasions, d'acord), que els conceptes amollats et poguessin superar. Es que, desmanegat, abocava una veu fosca, confusa, de difícil comprensió, i potser escombrava l'aire hol, necessitava un jaç còmode, neces-

acotacions a la mandra.

P. VERDES I JUNCADILLA

amb un bracejar perdut, amb una mà de tremolor eterna, que dubto que ajudés a millorar la comunicació. Els símptomes no fallaven. Sembla que el metge li ho havia dit; de seguir així acabaria malament. El tenies al davant i era segur: o havia begut, o estava bevent o anava a beure. Darrerament, valgué sentir, intentava reformar-se. Tant se val.

Durant dos dies em va tocar de conviure-hi lleument. A Montserrat, en circumstàncies de cert compromís, un desembre. Aquell dissabte el lloc més "in" —el mot encara no havia envellit— era Montserrat, i bona part de la nostra intel·ligència va traslladar-s'hi. La intenció era lloable; el clima, una barreja de tensió i de frivolitat. Ell, a mida que les hores es multiplicaven, va ser dels qui es van anar cansant de la festa, en una exhibició penosa, amb ganes d'agafar els trastets i fotre el camp. Buscava excuses i l'excusa clara era que necessitava alcohol, va ser un home exemplar.

sitava un cos jove. La cosa, per sort, va acabar honorablement. I setmanes després, l'ensopegaves acostant-se a qui gal·lrebé no el coneixia, però amb qui allí dalt havia bescanviat paraules agres, armat ara d'un pel d'ansietat, buscant de justificar-se. Tant se val.

I el veig, encara, a la terrassa d'un bar, interpellant una noia, insistint a la recerca de l'aventura immediata. Era, contem, el seu comportament habitual. Te n'arribaven mil anècdotes més o menys admiratives. Però l'última impressió que et quedava del seu anar de bòlit darrera el sexe era d'insatisfacció. Sembla que s'agafava al que fos, crispat; qualsevol criatura, no importava l'edat, no importava el gènere, qualsevol companyia, qualsevol possibilitat de paròdica salvació. Tant se val.

I es va suïcidar. Records així ens acompanyen en les hores de l'espant, ens ensenyen a viure. En el millor sentit dels